

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 573/2025-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Ing. Ingrid Bišková s.r.o.**, Rudolfa Mocka 3706/1A, Bratislava, zastúpenej IN FORO – AYRUMYAN advokátska kancelária s. r. o., Uhrova 4, Bratislava, proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2Cob/158/2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky, skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 13. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2Cob/158/2024. Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov. Zároveň žiada o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 4 000 eur a náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka doručila 3. februára 2023 Okresnému súdu Banská Bystrica návrh na vydanie upomínacieho platobného rozkazu o zaplatenie sumy 14 946,43 eur s príslušenstvom z titulu vydania bezdôvodného obohatenia. Upomínací súd vydal 9. februára 2023 platobný rozkaz, proti ktorému bol 8. marca 2023 podaný odpor zo strany žalovanej.

3. Po postúpení veci je príslušným súdom prvej inštancie na konanie Mestský súd Bratislava III, ktorý rozsudkom č. k. B2-26Cb/41/2023-181 z 8. februára 2024 žalobe vyhovel a sťažovateľke priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Proti rozsudku podala žalovaná odvolanie, mestský súd vec predložil 16. júla 2024 na rozhodnutie o odvolaní krajskému súdu, ktorý mu vec však vrátil z dôvodu pochybenia spočívajúceho v nesprávnom označení strán sporu. Mestský súd

po oprave uvedenej nepresnosti opätovne predložil spis krajskému súdu 30. septembra 2024, pričom odvolacie konanie je na krajskom súde vedené pod sp. zn. 2Cob/158/2024 a do dňa podania ústavnej sťažnosti o ňom nebolo krajským súdom rozhodnuté.

4. Podstata sťažnostnej argumentácie spočíva v tvrdenom porušení základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov postupom krajského súdu v odvolacom konaní, ktorého dĺžku považuje sťažovateľka za neprimeranú a nezlučiteľnú s obsahom uvedeného práva. Zbytočné prietahy mali vzniknúť nečinnosťou krajského súdu, ktorý podľa sťažovateľky od septembra 2024 nevykonal vo veci žiaden procesný úkon. Sťažovateľka je pritom toho názoru, že ňou uplatňovaný nárok nespĺňa predpoklady právne zložitej veci. Sťažovateľka sa svojim správaním nepričinila k vzniku zbytočných prietáhov, ale, naopak, tieto boli spôsobené výlučne nečinnosťou krajského súdu.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v napadnutom odvolacom konaní.

6. Z relevantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie tohto základného práva (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

7. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť. V tomto kontexte ústavný súd dáva do pozornosti aj rozhodovaciú prax a judikatúru ESLP v obdobných veciach, podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. Humen proti Poľsku, rozsudok ESLP z 15. 10. 1999, č. 26614/95, body 58 a 69, Calvelli a Ciglio proti Taliansku, rozsudok zo 17. 1. 2002, č. 32967/96, body 64, 65 a 66).

8. Posudzujúc dĺžku napadnutého odvolacieho konania od predloženia veci (30. septembra 2024) do súčasnosti, teda dobu takmer 13 mesiacov, aj pri naznačenom období nečinnosti krajského súdu ústavný súd konštatuje, že aktuálna dĺžka odvolacieho konania sama osebe nemá ústavnoprávne relevantnú intenzitu, ktorá by si vyžadovala prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Celková dĺžka napadnutého odvolacieho konania (dokonca aj konania ako celku, pozn.) je v súčasnosti zlučiteľná so základným právom sťažovateľky, ktorého porušenie namieta.

9. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

10. Napokon ústavný súd uzatvára, že ak by ďalší priebeh napadnutého konania signalizoval vznik priesťahov, toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni sťažovateľke, aby po splnení všetkých zákonných podmienok predložila ústavnému súdu novú ústavnú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu